

Sygn. akt VII U 2669/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Chaciński
Protokolant:	protokolant sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2016 r. w Lublinie

sprawy K. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania K. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 30 października 2014 roku nr (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt VII U 2669/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 października 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił K. B. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł K. B. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podniósł, że pracował w warunkach szczególnych od dnia 4 stycznia 1978 roku do dnia 31 sierpnia 1988 roku w (...) Gminnych Spółdzielni (...) w L. - Zakładzie Budowlano- (...) w L. na stanowisku elektromontera. Jednocześnie podniósł, że zgodnie z wykazem A dział XIV Prace różne pkt 25 wykonywał prace budowlano- remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Zdaniem skarżącego pracował on w piekarniach i betoniarniach, a więc wskazanych w Dziale X pkt 11 oraz dziale V pkt 14. W trakcie prac remontowych obsługiwał narzędzia wibracyjne i udarowe - wykonywał prace wskazane w dziale XIV pkt 18.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

K. B. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat, 4 miesiące i 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych w tym 13 lat, 10 miesięcy i 21 dni stażu pracy w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w dniu 4 stycznia 1978 roku został zatrudniony w(...) w L. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku elektromontera (umowa o pracę – k. 11 akt osobowych – k. 71). Stanowisko pracy wnioskodawcy nie ulegało zmianie (angaże – k. 16-22, 24, 27, 29 ao). Stosunek pracy ustał w dniu 31 sierpnia 1988 roku (świadczenie pracy – k. 25 ao). Zakład zajmował się remontem obiektów przemysłowych na terenie województwa (...). Zatrudnionych tam było około 150 osób. Wnioskodawca pracował w brygadzie budowlano-montażowej. Podlegał pod kierownika robót elektrycznych. W jego brygadzie znajdowali się murarze, tynkarze, hydraulicy, ślusarze, mechanicy i kierowcy oraz grupa elektryków, do której należał wnioskodawca. Praca wnioskodawcy polegała na zapoznaniu się z dokumentacją techniczną, a następnie wykonaniu według niej bruzd, wnęk i otworów pod przewody elektryczne i urządzenia elektryczne. Do wykonywania powyższego wnioskodawca używał wiertarek, młotów udarowych oraz młotów pneumatycznych. Zajmował się kładzeniem kabli elektrycznych. Montował przemysłowe lampy oświetleniowe, wsporniki na urządzeniach, gwintował śruby, uchwyty, zalewał przewody masą kablową. Czasem wbijał kołki rozporowe. Wiercił także otwory pod kable wychodzące na kominy budynków. Wnioskodawca wykonywał także instalacje odgromowe i uziemienie ziemne. Zajmował się przygotowaniem zasileń nowych urządzeń w stolarniach, ślusarniach na bazie Pracę wykonywał w betoniarniach, piekarniach, mieszalniach pasz, sklepach, na bazie w stolarni i ślusarni. Zdarzało się, że pracował także w akumulatorowniach. (zeznania wnioskodawcy – k. 25v-26, 94v., wyjaśnienia złożone w sprawie VII P 230/11, k. 105, oraz w apelacji od wyroku z dnia 31 stycznia 2011 r. w w/w sprawie, zeznania S. B. – k. 81v-82, zeznania S. M. – k. 82-82vm, zeznania J. G. – k. 83, zeznania S. P. – k. 83v).

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2011 roku sygn. akt VII P 230/11 Sąd Rejonowy w Lublinie oddalił powództwo wnioskodawcy o ustalenie, że w okresie od dnia 4 stycznia 1978 roku do dnia 31 sierpnia 1988 roku wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku elektromontera w (...) Gminnych Spółdzielni (...) w L. Zakładzie Budowlano- (...) w L. (wyrok – k. 124 akt VII Pa 99/11). Apelacja wnioskodawcy została prawomocnie oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 14 czerwca 2011 roku sygn. akt VII Pa 99/11 (wyrok – k. 158 akt VII Pa 99/11).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z Zakładu Budowlano- (...) w L. zostały wystawione przez pracodawcę i są autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. S. B. był zatrudniony w Zakładzie Budowlano (...) w L. od 1972 roku jako zbrojarz. S. M. pracował tam od 23 sierpnia 1968 roku do 30 lipca 1992 roku jako ślusarz. J. G. od 1964 roku do 1981 roku był kierownikiem budowy. S. P. wykonywał od 1986 do 1990 roku obowiązki majstra. Świadczenie pracowali wspólnie z wnioskodawcą i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli w stanie sobie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych wnioskodawcy pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie pracy na stanowisku elektromontera. Zeznania te zostały uznane za wiarygodne. Z zeznań tych wynika, że wnioskodawca zajmował się kuciem bruzd w ścianach, a następnie rozkładał kable elektryczne. Dodatkowo z wyjaśnień złożonych przez wnioskodawcę w sprawie VII P 230/11 wynika, że zajmował się on jeszcze innymi czynnościami takimi jak wykonanie instalacji odgromowych, uziemień montażem wsporników, lamp. Sąd nie dał wiary wnioskodawcy, że zajmował się on tylko i wyłącznie kuciem bruzd w ścianach za pomocą urządzeń udarowych. Zeznania wnioskodawcy, w tym zakresie są sprzeczne nie tylko z zeznaniami świadków ale także ze stanowiskiem, które wnioskodawca prezentował w sprawie VII P 230/11. Dlatego uznać należy, że zeznania w niniejszej sprawie zawierają informacje nieprawdziwe złożone jedynie na użytek niniejszego postępowania.

Sąd okręgowy oddalił zawarty w odwołaniu wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu bhp, albowiem ustalenie, że pracownik wykonywał prace w szczególnych warunkach nie wymaga wiadomości specjalnych.

Należy zaznaczyć, że Sąd nie jest związany żadnymi ograniczeniami w postępowaniu dowodowym w sprawach ubezpieczeń społecznych, które obowiązują w postępowaniu przed organem rentowym. Zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Przepis art. 473 k.p.c. wprost stanowi, że w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Z kolei ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP z 1998 roku, Nr 11, poz. 342; z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, LEX nr 14630; z dnia 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, LEX nr 14625).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca w okresie od dnia 4 stycznia 1978 roku do dnia 31 sierpnia 1988 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych. Wykonywanych przez niego czynności nie można bowiem zakwalifikować, pod którąkolwiek z pozycji wymienionych w Wykazie A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zakwalifikowanie to jest natomiast niezbędne do uznania danej pracy za pracę w warunkach szczególnych, gdyż tylko prace wymienione w tym akcie prawnym mogą być uznane za pracę w warunkach szczególnych. Ponadto koniecznym warunkiem jest, aby prace te były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Oznacza to, że prace te mają w całości wypełniać czas pracy pracownika i nie może on w trakcie zatrudnienia wykonywać jakichkolwiek innych czynności. W przeciwnym razie nie można uznać, że prace te były wykonywane stale.

Prac wykonywanych przez K. B., biorąc pod uwagę ustalony stan faktyczny, jak i treść pisemnych motywów orzeczeń wydanych w sprawie sygn. akt VII Pa 99/11, nie można uznać za żadne z prac wymienionych w powołanym rozporządzeniu. W szczególności nie mogą one zostać zaklasyfikowane jako prace wskazane w Dziale II Prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych. Wnioskodawca nie wykonywał również stale i w pełnym wymiarze pracy polegającej na obsłudze urządzeń udarowych, zajmował się bowiem także układaniem kabli i szeregiem innych czynności które sam wymieniał w sprawie VII P 230/11. Nadto nie wykonywał tylko prac w piekarniach i betoniarniach, ale również w szeregu innych budynków jak magazyny, sklepy, stolarnie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na

podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca nie udowodnił dodatkowego okresu pracy w warunkach szczególnych poza okresem bezspornym w wymiarze 13 lat, 10 miesięcy i 21 dni. Tym samym nie spełnia przesłanek do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Odwołanie jako niezasadne należało zatem oddalić.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.